

РЕШЕНИЕ

№ 53

гр. Асеновград , 01.09.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – АСЕНОВГРАД, ВТОРИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ в публично заседание на втори юли, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Иван Д. Бедачев

при участието на секретаря Ася Р. Иванова
като разгледа докладваното от Иван Д. Бедачев Административно наказателно дело № 20215310200366 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.59 и следващите от ЗАНН.

Обжалвано е наказателно постановление № 20-0239-001786/21.12.2020г., издадено от Началника на РУ-Асеновград към ОДМВР-Пловдив – Петър Костадинов Бабугеров, с което на Д. С. В. ЕГН ***** от *** на основание чл. 174 ал.3 пр.2 от ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 2000 лв. и „Лишаване от право да управлява МПС” за срок от 24 месеца за нарушение по 174 ал.3 от ЗДвП.

Недоволен от горното постановление е останал Д.В. и е депозирал жалба срещу него пред АРС в законоустановения 7-дневен срок. В жалбата и в съдебно заседание чрез пълномощника адв. Х., се навеждат твърдения, че същото е незаконосъобразно поради нарушения в процедурата по установяване на нарушението, а също и поради неправилно приложение на материалния закон. Искането към съда е за пълната му отмяна.

Въззиваемата страна РУ - гр. Асеновград, редовно призована, не изпраща представител.

Съдът, като прецени процесуалните предпоставки за допустимост, обсъди

събраните по делото доказателства и взе предвид доводите, изложени в жалбата намери за установено следното:

Жалбата е подадена в срок, срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е процесуално ДОПУСТИМА и следва да се разгледа по същество. Разгледана по същество същата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С акт за установяване на административно нарушение от 11.09.2020г. е било констатирано, че на същата дата, около 21.55 часа в гр. Асеновград на ул. „Капитан Андреев“ до № 2 жалбоподателят В. е управлявал лек автомобил „Фолксваген Голф“ с рег.№ РВ 1650 ТХ, като при извършената проверка от контролните органи е отказал да бъде изпробван с тест за употреба на наркотични вещества или техните аналози с техническо средство “DRUG TEST 5000 STK7, а също и не е изпълнил предписанието за химико-токсикологично лабораторно изследване за употребата на наркотични вещества или техните аналози. Бил издаден талон за изследване от актосъставителя А.Б.. Въпреки, че отказал да даде проба чрез техническо средство, водачът Д.В. отказал да даде кръв и за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози. При проверката се констатирало също, че водачът Д.В. бил със силно разширени зеници и имал неадекватно поведение, сочещо към употреба на наркотици. Талонът за изследване му бил връчен от контролния орган, но жалбоподателя В. не посетил указаното здравно заведение. За констатираното нарушение на водача Д.В. бил съставен АУАН, като актът бил съставен в негово присъствие, като същият го подписал и саморъчно отразил в него, че няма възражения. Писмени възражения не са били подадени и в тридневния срок по 44 ал.1 от ЗАНН.

Съдът намира, че извършването на горното административно нарушение е безспорно установено, което се потвърждава от съставеният АУАН, чиито констатации съгласно нормата на чл.189 ал.2 от ЗДвП се ползват с презумптивна доказателствена сила. Те се потвърждават категорично и от показанията на актосъставителя Георги Бързински.

Описано в НП нарушение е квалифицирано по чл. 174 ал.3 от НПК, която санкционна разпоредба по отношение на отказа за установяване на употребата на наркотични вещества предвижда, че съдържашата се в нея

санкция се налага на водач на моторно превозно средство, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за даване на биологични проби за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози. Анализът на текста показва, че посочената норма дефинира по равностоеен начин средствата за установяване на употреба на наркотици от водачите - медицински и лабораторни изследвания и технически средства, като съдържа две самостоятелно достатъчни хипотези реализирането на обективния състав на които води и до реализация на нарушението. Тъй като е използван предлогът „или“ буквалното тълкуване на текста води до извода, че дори само отказът на водача да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на наркотици е самостоятелно достатъчен, за да приеме, че той е реализирал горното нарушение. В този смисъл е и задължението въведено за водачите в чл. 2 ал.1 от Наредба № 1 от 19 юли 2017 г. /Наредба за реда за установяване употребата на алкохол и /или наркотични вещества или техни аналози/ - при извършването на проверка за установяване на алкохол и наркотични вещества проверяваното лице е длъжно да изпълнява дадените му от контролните органи по ЗДвП разпореждания и указания, като неизпълнението на това задължение, с което се възпрепятства извършването на проверката се приема като отказ на лицето да му бъде извършена такава. В конкретния случай въпреки, че водачът Д.В. неколkokратно е бил поканен да даде проба за наркотици чрез техническо средство, същият категорично е отказал, с което е реализирал състава на горното нарушение. При това положение съдът намира от правна страна, че жалбоподателят В. е реализирал от обективна и субективна страна състава на нарушението по чл. 174 ал.3 от ЗДвП и извършването му е установено по несъмнен начин. На практика същият не е изпълнил нито едно от негови задължения по чл. 2 ал.1 от Наредбата и е направил всичко възможно за да възпрепятства извършването на проверката и съгласно правилото на чл. 2 ал. 2 от Наредбата е налице безспорен отказ на лицето за извършването ѝ.

АУАН е съставен съобразно изискванията на чл. 42 от ЗАНН и съдържа, посочените там реквизити. Същият кореспондира и със събраните по делото доказателства. Въз основа на съставеният АУАН по-късно от компетентния за

това орган било издадено и обжалваното наказателно постановление, в което са преповторени констатациите от АУАН и на основание чл. 174 ал.3 пр.1 от ЗДвП му е наложена глоба в размер на 2000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за срок от 24 месеца.

НП отговаря на изискванията на чл. 57 от ЗАНН. Постановено е от компетентния за това орган и е подписано от него, в изискуемата от закона форма е. Описаното нарушение правилно е било съотнесено към санкционната разпоредба на чл. 174 ал.3 пр.1 от ЗДвП. Същата в редакцията и действала към момента на извършване на нарушението предвижда, че водач на моторно превозно средство, който откаже да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на наркотици или не изпълни предписанието за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, за срок от две години и глоба 2000,00 лв. При определяне размера на наказанията – глоба и лишаване от право на управление на МПС, наказващият орган е съобразил основния критерий при определяне на наказанието залегнал в чл. 27 от ЗАНН, а именно тежестта на нарушението. В случая и двете наказания са предвидени в закона в абсолютен размер и оразмеряването им не подлежи на преценката на административно-наказващия орган и като е наложил наказанията именно в този размер същият правилно е приложил закона.

Основното възражение на жалбоподателя, е че след като първоначално е отказал да бъде изпробван с тест в РУ-Асеновград, тъй като полицаите се държали малко грубо и му бил връчен талона за изследване, след това в един по-късен момент решил, че желае да даде кръв в медицинско заведение, но не успял, тъй като през това време се извършвало претърсване и изземване в автомобила, на което той трябвало да присъства. Съдът намира възражението за неоснователно и го възприема като проявление на защитната му позиция. Същото се опровергава от показанията на актосъставителя Б., който заявява, че в никой момент в хода на проверката Д.В. не е заявявал желание да посети здравно заведение за даване на кръв. Талонът за изследване му е бил връчен на 12.08.2020 г. в 23.00 ч., като е указан срок от 45 минути за явяване в МБАЛ – Асеновград. Действително е проведено претърсване на управлявания от В.

автомобил, но това процесуално действие е започнало в по-късен час, а именно от 23.30 до 23.50 ч., т.е. започнало е 30 минути след началото на срока, през което време не е имало пречка В. да посети здравно заведение ако е желал да даде кръв. През това време същият не е бил задържан и ако е желал е ясно, че е можел да даде кръв за химико-токсикологично изследване, но умишлено не го е сторил. Ясно е от житейска гледна точка, че евентуалното даване на положителна проба за употреба на наркотични вещества би довела до ангажиране на наказателна отговорност за престъпление по чл. 343б ал.3 от НК. Ако действително жалбоподателят В. е бил убеден, че не е употребил наркотични вещества преди да е управлявал автомобила, не е имало никаква пречка същият да не отказва проверката както чрез тест, така и чрез лабораторно изследване. Същият обаче умишлено е предпочел да извърши нарушението, като е приел да понесе административнонаказателната отговорност за него, но да избегне много по-тежката наказателна отговорност за управление на МПС след употреба на наркотични вещества.

По отношение на разноските, съгласно чл. 63, ал.3 ЗАНН страните имат право на такива.

Въпросът за възлагането на разноските в административно наказателния процес обаче е изрично уреден в чл. 63, ал.3 от ЗАНН, а именно по реда на АПК. В АПК въпросът за възлагането на разноските е уреден в чл. 143, в който е посочено, че когато съдът отхвърли оспорването, подателят на жалбата заплаща всички направени по делото разноски, включително минималното възнаграждение за един адвокат, определено съгласно наредбата по чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата, ако другата страна е ползвала такъв. В случая с оглед изхода на делото и отхвърляне на оспорването, разноски се дължат само на въззиваемата страна. По делото обаче не се претендира възлагането на разноски от въззиваемата страна и такива съответно не са надлежно удостоверени като размер, поради което и такива не следва да се присъдят.

Предвид гореизложеното и като намери обжалваното наказателно постановление за законосъобразно и обосновано, на основание чл. 63 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 20-0239-001786/21.12.2020г., издадено от Началника на РУ-Асеновград към ОДМВР-Пловдив – Петър Костадинов Бабугеров, с което на Д. С. В. ЕГН ***** от *** на основание чл. 174 ал.3 пр.2 от ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 2000 лв. и „Лишаване от право да управлява МПС” за срок от 24 месеца за нарушение по 174 ал.3 от ЗДвП.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Административен съд- гр. Пловдив.

Съдия при Районен съд – Асеновград: _____